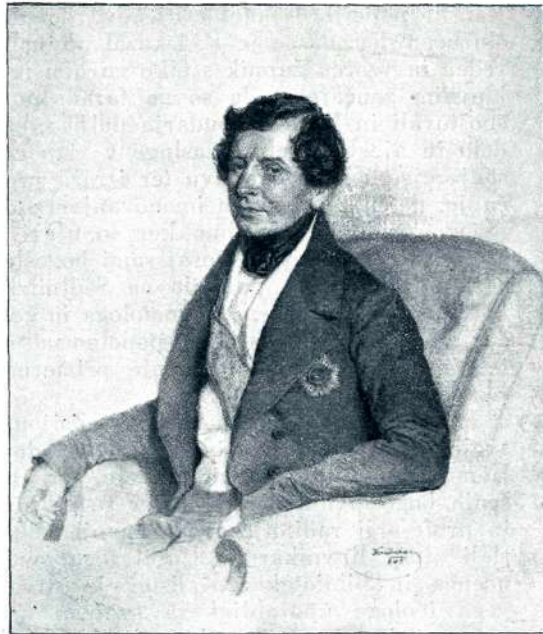

slavista, se kljub ponovnemu vabilu nista marala odzvati. Zato je pričakovati, da bo list, pa čeprav bi ta družba dobila dovoljenje za izdajanje, v kratkem radi pomanjkanja tehtnih prispevkov izgubil na interesu in bo zopet prenehal. Kar se pa tiče tiskarja in urednika lista »Laibacher Zeitung«, Karla pl. Kleinmayrja, le-ta predlaganega tednika ne mara prej tiskati, dokler mu ne predložijo rednega načrta, ki bo iz njega mogel vsaj z verjetnostjo računati na daljše življenje nameravanega časopisa. Na koncu svojega poročila je ljubljanski policijski ravnatelj še pripomnil, da se pri lastnostih pisateljev »Slavinje« vobče ne more pričakovati niti ozira vreden literaren dobiček niti zadovoljitev zabave občinstva. — Naravno, da je Sedlnitzky po tem in po drugih sličnih »priporočilih« tisk »Slavinje« odklonil.

Par let kasneje srečamo med uradnimi spisi tudi misijonarja Frid. Barago, škof Wolf poroča (26. avg. 1829) ljubljanskemu guberniju,⁷ da se je Baraga z ozirom na opozoritve nove Leopoldinske ustanove za širjenje katoliških misijonov v Sev. Ameriki odločil, da gre za misijonarja. Škof Wolf, ki poudarja, da se je B. odpovedal v korist svoje starejše sestre očetni dediščini in opustil pravne studije ter se posvetil teologiji, pravi dalje, da je tudi v dušnem pastirovanju kazal vseskozi in včasih že prenapeto vnemo. Njemu samemu je že pred par leti izrazil željo po misijonarstvu. Pri njegovi ne vedno urejeni vnemi ga je bilo treba pogosto zavirati in zadrževati, vendar pa se zdi, da vsa njegova prizadevanja izvirajo iz pobožnega duha, ker živi vedno vzpodbudno in porabi vse, kar zasluži, zelo nesebično v pobožne namene. Po vsem tem je ordinarij z vso nedvomnostjo sklepal, da žene Barago duh pobožnosti v severnoameriške misijone. Bil je tudi prepričan, da bo pri svojih 52 letih in pri znanju francoščine in deloma angleščine tam zelo koristen in je zato podpiral njegovo prošnjo, da se mu dovoli odhod v škofijo Cincinnati, pristavljajoč željo, da bi mu tudi dunajska centralna direkcija Leopoldinske ustanove pomagala, da bo mogel v Ameriki delovati za njene lastne cilje. — Na Dunaju so mu nato 5. oktobra 1829 dovolili izselitev, odpovedati se je moral le menzalni pravici, če mu jo je garantiral verski zaklad.

Ko je hotel Baraga v Ljubljani natisniti svoj molitvenik v jeziku Otawa Indijancev, je bil

Jož. vitez Schmidburg, avstrijski ilirski guverner

ta rokopis po Pavškovem posredovanju privatno poslan na Dunaj. Ker tam nikdo ni znal jezika, je Sedlnitzky 30. decembra 1841 vrnil delo v Ljubljano, češ, da bodo tam (Pavšek, Blasnik) Baragove razmere bolje poznali in naj mu potem poročajo, če je B. res avstrijski podanik, kakšno je bilo njegovo prejšnje in kakšno je njegovo sedanje zadržanje ter kakšno je jamstvo, da je spis neoporečen. Kajti brez vsake garancije, da rokopis ustreza cenzurnim predpisom, na Dunaju ne morejo dati dovoljenja za tisk.

Ljubljanski ordinariat je podal o B. kar najugodnejše spričevalo in pravi, da je molitvenik pisan v zmislu čistega krščansko-katoliškega nauka in se zato more brez pomisleka izdati tiskovno dovoljenje, kateremu predlogu je pritegnil tudi ilirski gubernij.⁸ o je Fr. Pirc želel iti za Baragom in je prosil, da mu dovolijo izselitev v škofijo Detroit in je za ta primer resigniral na podbrezniško faro, je gubernij njegovo prošnjo priporočal, ker da je Pirc izza l. 1815. v popolno zadovoljnost služboval kot dušni pastir in se je vedno pravilno vedel.⁹ Ko se je malo prej Pirc poganjal za razpisano stolico poljedelstva in prirodoslovja na ljubljanskem liceju, je škof Wolf (24. jan. 1854) poročal ljub-

⁷ Predsedstveni spisi ilir. gubernija v muzejskem arhivu, št. 70 in 116 de a. 1842.

⁸ Ibid., št. 2040 de a. 1854.